

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.235/2024/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Tóth Sándor Károly ügyvéd (Cím4) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a ügyvédi iroda1 (Cím5, ügyintéző: dr. Nagy Bence Gyula ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (cím6) alperes ellen prémium megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 24.M.70.133/2024/13. számú ítélete ellen a felperes által 15. sorszám alatt és az alperes által 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperesnek járó elsőfokú perköltség összegét 580.796 (ötszáznyolcvanezer-hétszázkilencvenhat) forintra felemeli, az alperes által fizetendő eljárási illeték összegét 74.343 (hetvennégyezer-háromszáznegyvenhárom) forintra leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 125.000 (százhuszonötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint az államnak az esedékesség napjáig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 198.248 (százkilencvennyolcezer-kettőszáznegyvennyolc) forint fellebbezési eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. szeptember 17-én meghozott 24.M.70.133/2024/13. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.478.098 forint prémiumot és annak késedelmi kamatát, valamint 486.296 forint perköltséget, továbbá az állam részére 148.700 forint illetéket.

[2] A megállapított tényállás szerint a felperes 2020. január 2-án létesített munkaviszonyt az alperessel senior portfólió-kezelési menedzser munkakörre. Az alperes ezzel egyidőben átadta a felperes részére a munkaidőről, költségterítésekről és juttatásokról szóló tájékoztatót, valamint a munkaköri leírást.

[3] Az alperes javadalmazási szabályzatának 3. pontja tartalmazta a társaságnál működő, változó bérezés rendszerének elemeit, azaz a rendszeres prémiumot, célprémiumot, jutalmat és részesedést a sikerdíjakból. A szabályzat 3.1.2. pontja szerint az alperesnél rendszeres prémiumra jogosult munkavállalónak minősül a társaság vezető állású munkavállalói, az önálló szakmai felelősségi területek vezetői mellett a senior befektetési/portfólió-kezelési szakértő, utóbbiak esetében a rendszeres prémium éves mértéke az éves alaphár legfeljebb 40 %-a.

[4] A javadalmazási szabályzat 3.1.3. pontja értelmében a rendszeres prémiumra jogosult munkavállaló részére a prémium kiírása az éves üzleti terv elfogadásához kapcsolódik. A munkáltatói jogkör gyakorlójának főszabályként az adott év május 31. napjáig kell döntenie erről. A 3.1.4. pont szerint a prémiumkiírásban rögzített teljesítménykövetelmények elsődlegesen az üzleti terv főszámaihoz kapcsolódnak, másodsorban olyan feladatok teljesítéséhez, amelyek jellemzően objektíven meghatározó teljesítményhez kötődnek.

[5] A szabályzat 3.1.5. pontja alapján a prémiumkiírás legfeljebb az éves prémium összegének 50 %-át elérő előleg kifizetéséről rendelkezhet, amennyiben az időarányos teljesítés az éves mozgóbér feladatok elérését valószínűsíti. A 3.1.6. pont szerint a prémiumfeladatok értékelése az üzleti év zárásához kapcsolódik, ekkor történik meg a prémiumelőleg kifizetésével kapcsolatos végső elszámolás is. A 3.1.8. pont alapján a prémium fizetésére a kitűzött teljesítménykövetelmények, illetve a prémiumfeltételek teljesítése esetén kerülhet sor. A prémium fizetésének feltétele, hogy a társaság adózott eredménye pozitív legyen, továbbá a társaság gazdálkodása ne legyen veszteséges.

[6] Az alperes 2020. december 22-én írta ki a felperes 2020. üzleti évre vonatkozó prémiumát, amelyben meghatározta, hogy a prémium (mozgóbér) éves mértéke 40 %, valamint utalt arra, hogy az előleg kifizetése a javadalmazási szabályzatban rögzítettek szerint lehetséges.

[7] A felperes a 2021. május 17-én kelt 30 nap felmondási idővel 2021. június 16. napjára a jogviszonyát megszüntette, prémiumfeladatai teljesítésének értékelésére nem került sor.

[8] A felperes fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel élt az alperessel szemben 2.478.098 forint prémium és kamatai megfizetése iránt, majd az alperes ellentmondása folytán az eljárás perré alakult. Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét megalapozottnak találta a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 14. §-ára, 15. § (4) bekezdésére, 16. § (2) és (3) bekezdésére, 17. § (1) bekezdésére, 42. § (1) bekezdésére, 45. § (1) bekezdésére, 286. § (1) és (4) bekezdésére, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:22. § (2) bekezdésére alapította döntésével.

[9] Elsődlegesen a követelés elévülését vizsgálta, ehhez kapcsolódóan megállapította, hogy a javadalmazási szabályzat 3.1.6. pontja értelmében a prémiumfeladatok értékelése az üzleti év zárásához kapcsolódott, amikor a prémium kifizetésével kapcsolatos elszámolás megtörténhet. Ez az időpont a perbeli esetben 2021. május 31. napja volt, amit az alperes nem tett vitássá. Hangsúlyozta, a követelés esedékességének időpontja nem annak függvénye, hogy az alperes kiírta-e vagy sem a prémiumfeladatot, hanem ahhoz az időponthoz kapcsolódik, amikor a prémium kifizetésére sor kerülhet. Ez a perbeli esetben 2021. május 31. napja, azaz az üzleti év lezárása volt. A felperes ehhez számítottan elévülési időn belül nyújtotta be keresetét, azt megelőzően fizetési meghagyásos eljárást is kezdeményezett, így a keresetet érdemben bírálta el.

[10] Rámutatott, a munkáltató szabályzatot alkotott a munkavállalók javadalmazásának kérdéseiről és irányadó rendelkezése szerint a munkaviszony fennállása alatt a felperes olyan munkavállalónak minősült, aki rendszeres prémiumra volt jogosult.

[11] Úgy foglalt állást, az alperes a szabályzatban kötelezettséget vállalt arra, hogy a felperes részére az adott év május 31. napjáig prémiumot ír ki, e jognyilatkozata a felperessel való közléssel hatályossá vált. Mindez az Mt. 15. § (4) bekezdése alapján csak a felperes hozzájárulásával lett volna módosítható, vagy visszavonható. Az alperes ilyen jognyilatkozatot nem tett, ennek jogkövetkezménye pedig az volt, hogy a felperesnek alanyi joga keletkezett a prémiumnak 2020. május 31. napjáig való kiírására. Az alperes ezt késedelmesen, csak 2020. december 22-én tette meg, amit a felperes 2021. január 14-én, azaz a teljesítési időszak lejártá után vett kézhez. A késedelmes kiírás jogkövetkezményeként a Ptk. 6:2. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával – miszerint a szabályzat egyoldalú kötelezettségvállalásként kötelemekeletkeztető ténynek minősül – úgy foglalt állást, a szabályzatból eredő teljesítés az alperestől követelhető. Az alperes ugyanis nem hivatkozott olyan, a körülményeiben beállott változásra, amely a szabályzatban foglaltaktól való eltérést eredményezhette volna, és lehetőségében állt volna a prémium kitűzését mellőzni, vagy azt 2020. május 31-ét követően jogszerűen megtenni.

[12] Érvelése szerint a felperes által hivatkozott eseti bírósági döntések a perbeli jogvita eldöntésénél is irányadóak függetlenül attól, hogy az Mt. hatályba lépése előtt, de azonos jogi környezetben születtek. Így az EBH2004.1057. számú döntés tényállása szerint a munkáltató a munkaszerződésben vállalt kötelezettséget a prémium megfizetésére, és feltételeinek adott év március 31-ig történő meghatározására. Ennek ellenére a prémiumfeladatokat az adott ügyben a munkáltató csak november 27-én, illetve a következő évben, december 10-én tűzte ki. Mindezt a Kúria oly mértékben késedelmes prémiumfeladat kiírásnak tekintette, amely miatt a feladat teljesítése már nem volt elvárható, a munkáltató magatartása a kitűzés elmaradásával egy tekintet alá esik, és nem hivatkozhat arra, hogy a prémiumfeladatokat a munkavállaló nem teljesítette. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ugyan a perbeli esetben a munkáltató egyoldalú kötelezettségvállalásban biztosította a prémiumfizetés lehetőségét, mivel azonban az egyoldalú jognyilatkozatra, kötelezettségvállalásra a megállapodás szabályait kell alkalmazni, ezért a perbeli eset azonos megítélés alá esik a hivatkozott jogesetben meghozott döntéssel, így a felperest a prémium megilleti.

[13] Kitért arra, hogy az alperesnek az érdemi tárgyaláson – a BH2003. 90. számú – eseti döntésre való hivatkozása a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 7. § (1) bekezdés 4. pontja szerinti ellenkérelem-változtatásnak minősült. Az alperes ugyanis a korábbi jogállításhoz képest eltérő, illetve további anyagi jogi kifogásra hivatkozott úgy, hogy a Pp. 216. § (1) bekezdése szerinti feltételek nem álltak fenn, és a Pp. 217. § (1) bekezdése szerint engedélyezés iránti kérelmet sem terjesztett elő. Ugyanakkor megjegyezte, az alperes által megjelölt jogeset tényállása nem azonos a perbeli tényállással, mivel a perbeli esetben a felek nem munkaszerződésben rendezték a rendszeres prémiumot, és nem hivatkoztak arra, hogy az alperes prémiumfeladat kiírás nélkül vállalt kötelezettséget prémium kifizetésére. Emellett a jogi környezet is eltérő volt, az eltérő anyagi jogszabályra tekintettel sem vehette figyelembe a megjelölt döntést.

[14] Mindezek alapján a kereseti kérelem szerint marasztalta az alperest a prémium megfizetésére, melynek összecszerűségét az alperes nem vitatta figyelemmel arra is, hogy a felperes levonásba helyezte az alperes által már kifizetett prémiumelőleget. A prémiumelőleg kifizetésével kapcsolatosan emellett rámutatott, hogy az előleg fizetésével az alperesnek nyilvánvalóan tudomása volt arról, hogy a szabályzat szerint a rendszeres prémium a felperest kiírás és teljesítés esetén megilleti. Mindez olyan díjazási elemnek minősül, ami a munkaszerződés szerinti munkabérrel egyenértékű. A pervesztes alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes költségjegyzéken felszámított, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. §-a szerint meghatározott perköltség megfizetésére.

A felperes fellebbezése

[15] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával azt kérte, hogy a másodfokú bíróság összesen 580.790 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezze az alperest, egyben igényt tartott a másodfokú perköltségére is.

[16] Indokolásul előadta, hogy az elsőfokú eljárásban az igényelt perköltségét költségjegyzék útján nyújtotta be, ezen rögzítette egyrészt a fizetési meghagyásos eljárással felmerült költségeit 74.343 forint + 61.953 forint összegben. A bírósági eljárással felmerült ügyvédi megbízási díját az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint számította fel oly módon, hogy keresetlevelében és a költségjegyzékben is jelezte, áfa körbe tartozik. Az alperes a megbízási szerződést, valamint a költségjegyzékben feltüntetett díjtételeket nem vitatta.

[17] Az elsőfokú bíróságnak a perköltséget érintő, a Pp. 83. § (1) bekezdésére alapított döntéséből kitűnik, hogy nem vette figyelembe a 350.000 forintban kimutatott ügyvédi munkadíj áfa tartalmát, így az ítéletben meghatározott perköltséget 94.500 forinttal magasabb összegben kellett volna megállapítani. Mindezzel az elsőfokú bíróság megsértette az IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontját, és a Pp. 82. § (2) – (3) bekezdéseit.

Az alperes fellebbezése

[18] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[19] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes prémiumfeladat kiírásának hiányában jogosult volt a prémium kifizetésére. Kifogásolta, hogy az érdemi tárgyaláson a BH2003.90 számú precedensképes határozatra való hivatkozását az elsőfokú bíróság tévesen ellenkérelem módosításnak minősítette és ezért azt nem értékelte. Az általa e körben előadottak a Pp. 7. § (1) bekezdés 4. pontja szerinti ellenkérelem módosításnak nem tekinthetők, nem új anyagi jogi kifogást adott elő és nem is a korábbi elismerését vonta vissza. Már a perfelvételi tárgyaláson is vitatta azt, hogy a felperesek alanyi joga lenne a prémiumra a prémiumfeladat kiírása hiányában. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a 9. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldalán rögzítettek szerint pervezetést adott, az abban kifejtett értelmezést azonban nem fogadta el, és előadta, hogy az elsőfokú bíróság által megjelöltek a javadalmazási szabályzatból nem vezethetők le. Ezen pervezetésre tekintettel hivatkozott az érdemi tárgyaláson csatolt BH-ra, amellyel a korábbi védekezését pontosította és támasztotta alá további érveléssel. Az elsőfokú bíróság az általa előadottakat a Pp. 218. § (1) bekezdése szerinti formális, indokolt végzésben egyébként sem utasította vissza.

[20] Az általa hivatkozott jogesetben a Kúria az „illeti meg” szófordulatot nem minősítette egyoldalú, feltétel nélküli kötelezettségvállalásnak. A perbeli esetben az „premiúra jogosult” szófordulat sem tekinthető ilyenként, mivel a két megfogalmazás között a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint nincs érdemi különbség. Erre tekintettel a felperesnek nem volt feltétel nélküli alanyi joga a prémiumfeladat kitűzésére, sem a prémiumra, annak megfizetését kizárólag érvényes feladatkiírás esetén követelhetné. A

prémiumfeladat kitűzése a munkáltató egyedi döntési joga volt, e jogáról nem mondott le, figyelemmel az Mt. 5. § (2) bekezdésére is mint értelmezési alapelve.

[21] Az elsőfokú bíróság ellenben irányadónak találta az EBH2004.1057. számú döntést, mely szerint a késedelmesen történt prémiumfeladat kiírás egy tekintet alá esik a feladat kiírásának elmaradásával. Ennek értelmében a jelen esetben a tárgyév decemberében kiírt prémiumfeladat kiírását úgy kell tekinteni, mintha a prémiumfeladat kiírása elmaradt volna. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a prémiumfeladat kiírás oly mértékben elkészt, hogy az egy tekintet alá esik azzal, mintha a feladatkiírás elmaradt volna, viszont ezen megállapításából téves jogi következtetést vont le akkor, amikor megállapította, hogy feladatkiírás esetén is követelheti a felperes a prémium teljesítését. Mindezek miatt a kereset elutasítása indokolt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[22] A felperes a fellebbezésével érintett részét meghaladóan az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, az alperes nem vitatta a fellebbezésében a követelés esedékessé válásának időpontját, elévülési kifogást nem tartott fenn fellebbezésében. Helyesen foglalt állást úgy az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által hivatkozott eseti döntés nem vehető figyelembe. Az alperes ugyanis az eseti döntés szerint olyan eltérő, illetve további anyagi jogi kifogások, jogszabályi hivatkozások figyelembevételét kérte, amelyre az ellenkérelemben, illetve a perfelvételi eljárásban nem hivatkozott. Ezáltal az érdemi tárgyalási szakban előterjesztett nyilatkozatának az ellenkérelem változtatás szabályainak meg kellett volna felelnie. Lényeges különbséget jelent ugyanakkor az, hogy az alperes által hivatkozott jogeset alapját képező tényállás szerint nem volt a munkáltató részéről prémium kiírás, míg a perbeli esetben igen, tehát nem a kötelező prémiumfeladatok kitűzésének hiánya, hanem a prémiumfeladatok késedelmes kitűzése alapozza meg az alperes marasztalását.

[23] A javadalmazási szabályzat értelmezése alapján a megszerzése lehetőségének megteremtése a munkáltató kötelezettsége volt. A szabályzat 3.1.1. pontjára, és 3.1.3. pontjára utalással kiemelte, a szabályzat szerint a rendszeres prémium kiírása a munkáltató kötelezettsége volt. Minden alapot nélkülöz az alperes azon állítása, hogy mivel úgy kell tekinteni, mintha a feladatkiírás elmaradt volna, és a feladatkiírás a munkáltató diszkrecionális joga volt, ezért a feladatkiírás elmaradására tekintettel nem köteles prémiumot fizetni. Ez az érvelés ellentétes a Kúria joggyakorlatával és az elsőfokú ítélet félreértelmezéséből fakad. A Kúria EBH2004.1057. és BH+2005.185. szám alatti döntései a feladatkiírás elmaradásával egyenértékű megítélést olyan munkaszerződés tekintetében állapították meg, amelyben a munkáltató kötelezettsége lett volna a prémium kiírása. A kiírás elmaradásával egyenértékű megítélés azonban nem értékelhető a munkáltató javára. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a szabályzatból eredő teljesítés az alperestől követelhető volt, az alperes megszegte a szabályzatban foglaltakat, amikor nem az abban meghatározott időpontban írta ki a prémiumot. A kiírásnak 2021. január 14-i kézhezvételét alapul véve lehetősége sem volt a teljesítésre. Ennek elmaradása pedig kizárólag az alperes terhére volt értékelhető.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme és észrevételei

[24] Az alperes nem vitatta, hogy a felperes a perköltségként megjelölt munkadíj után áfát is felszámított, viszont az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj összege az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapjánösszagszerűségben megfelelő.

[25] A felperes a két tárgyalásra három-három munkaórát számított fel, amelyek tartalmazzák a felkészülés, az utazás, és a tárgyaláson való részvétel idejét is. A felperesi jogi képviselő irodája az elsőfokú bíróságtól 10 percre található, az utazási idő oda-vissza 20 percet jelenthet, az első tárgyalás 1óra 15 perc, a második 1 óra 30 perc időtartamú volt. A második tárgyalásra új irat nem keletkezett, így a felszámított 1 óra 10 perc felkészülés megalapozatlan. Ezen túl a keresetlevél szerkesztésére felszámított nyolc munkaóra eltúlzott, mivel a felperesi jogi képviselő az alperessel szemben a Fővárosi Törvényszék előtt egy másik perben is képviselő a volt munkavállalóját, a két perben előadott jogi érvelés azonos, pusztán a felperesekre vonatkozó egyedi tények különböznek.

[26] Mindezekén túl fenntartotta, hogy iratellenes a felperes azon állítása, hogy az érdemi szakban hivatkozott eseti döntésben új anyagi jogi kifogást terjesztett elő, pusztán a védekezését alátámasztandó hivatkozott egy BH-ra. A felperes a tényállást félreértelmezte és egymásnak ellentmondó jogállításokat tett fellebbezési ellenkérelmében. Nem értelmezhető a késedelmes feladatkiírás egyszerre késedelemnek és úgy, mintha a kiírás meg sem történt volna. Amennyiben a kiírás elkészült, a késedelem jogkövetkezményeit kell alkalmazni, amire a felperes jogi levezetést nem adott, ha pedig úgy kell tekinteni, mintha a prémiumfeladat kiírás meg sem történt volna, azt kell vizsgálni, hogy a munkáltató köteles volt e feladatkiírásra és elmaradásának mi a következménye. A BH-val alátámasztott álláspontja szerint részéről nem volt egyoldalú kötelezettségvállalás, így amennyiben a feladatkiírást úgy kell tekinteni, mintha az meg sem történt volna, úgy a kereset elutasításának van helye.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[27] A felperes fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése nem alapos.

[28] Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntéséhez szükséges tényállást lényegében helyesen állapította meg, és érdemben helyes döntést hozott a per főtárgyát illetően. Ugyanakkor a perköltségről való rendelkezése részben nem felel meg a jogszabályi rendelkezéseknek az alábbiakra figyelemmel.

[29] A felperes munkaszerződésének 2. pontja tartalmazza a munkavállaló díjazását. Ennek 2.1. pontjában került megjelölésre a felperes személyi alapbére, míg a 2.5. pontban az alperes rögzítette, hogy emellett a felperes időarányosan a hatályos javadalmazási szabályzat szerint jogosult mozgóbérre (rendszeres prémiumra), valamint egyéb béren felüli juttatásra. Mindezekből következően a felperes prémiumra való jogosultságát a javadalmazási szabályzat határozta meg.

[30] A felek között nem volt vitatott, hogy a felperes olyan munkakört töltött be, amely szerint rendszeres prémiumra jogosult munkavállalónak minősült. A javadalmazási szabályzat 3.1.1. pontjában megfogalmazottak szerint az alperesnél a rendszeres prémium alapbérén felüli, olyan évente meghatározott többletdíjazás, amelyet akkor fizet a munkavállalónak, ha a prémiumkiírásban meghatározott teljesítménykövetelményt, vagy folyamatos működéshez kapcsolódó feladatot teljesít. A szabályzat meghatározta, hogy a felperes által betöltött munkakörben a rendszeres prémium éves mértéke az éves alapbér legfeljebb 40 %-a lehet, és a prémium kiírása az éves üzleti terv elfogadásához kapcsolódik, amelyről főszabályként az adott év május 31. napjáig kell döntenie a munkáltatói jogkör gyakorlójának.

[31] A javadalmazási szabályzat megfogalmazásában szereplő feltételes mód az alperes álláspontjával szemben nem a prémium kiírására, hanem a prémiumfeladatok teljesítéséhez kötődött, a prémium megfizetését illetően. Mindezekből következően az alperes a javadalmazási szabályzatában megtett jognyilatkozatával egyoldalú kötelezettséget vállalt a prémium kiírására az adott üzleti év május 31. napjáig. Az Mt. 16. § (1) bekezdése szerint az egyoldalú kötelezettségvállalás alapján a jogosult elfogadására tekintet nélkül követelhető a vállalt kötelezettség teljesítése. Az Mt. 16. § (2) bekezdése értelmében a kötelezettségvállalás a jogosult terhére akkor módosítható, vagy azonnali hatállyal felmondható, ha a jognyilatkozatot tevő körülményeiben a közlést követően olyan lényeges változás következett be, amely a kötelezettség teljesítését lehetetlenné tenné, vagy aránytalan sérelemmel járna. Ilyen körülményre azonban az alperes nem hivatkozott perbeli nyilatkozataiban.

[32] Ezzel szemben az alperes szándéka is arra irányult, hogy prémiumfeladatokat határozzon meg a felperesnek 2020. évben, ezt meg is tette az év utolsó hónapjában, a 2020. december 22-én keltezett prémiumkitűzéssel. Ezért nem volt releváns az alperes azon érvelése, hogy ki nem írt célfeladat esetén nem merülhet fel a prémiumkövetelés, hiszen a perbeli esetben a célfeladat meghatározása megtörtént, ennek okán a kiírás érvénytelenségét megalapozatlanul állította az alperes.

[33] Helyesen tekintette irányadónak az elsőfokú bíróság az EBH2004.1057. számú döntést. A perbeli esetben is a tárgyév utolsó hónapja végén írta ki az alperes a prémiumfeladatot, melynek közlése ráadásul a tárgyév lejártát követően, 2021. január 14-én történt meg a felperes részére, ezt követően az alperes még a következő hónapban, 2021. február 9-én a 2020. évi prémiumkiírást érintően prémiumelőleget is megfizetett a felperesnek. Mindezek az alperesnek a prémium kifizetésére vonatkozó vállalását igazolták az elvégzett, a prémiumkiírással érintett feladatok teljesítése esetére. Arra figyelemmel azonban,

hogy a prémium kiírása olyan késedelemmel történt, ami miatt a meghatározott feladatok teljesítése már nem volt elvárható, az alperes a teljesítés hiányára sikerrel nem hivatkozhatott, e körülmény a kitűzés elmaradásával esett egy tekintet alá, ahogy arra helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság. Ezért nem volt jelentősége annak és nem kellett vizsgálni, hogy a kiírásban foglaltakat a felperes maradéktalanul, vagy milyen százalékos mértékben teljesítette.

[34] Abban helytálló volt az alperes fellebbezési érvelése, hogy az érdemi tárgyaláson nem új anyagi jogi kifogást terjesztett elő a BH2003.90. számú döntésre hivatkozással, az elsőfokú bíróság ugyanis a Pp. 237. §-a szerint anyagi pervezetést adott arra nézve, hogy értelmezése szerint az alperesi alanyi jogosultságot teremtett a prémiumkitűzésre, amit az alperes e tárgyaláson vitatott. Ezen érvelése alátámasztásául és a perfelvételi tárgyalás lezárása előtt elhangzott jogállítása alátámasztására tett további nyilatkozatot eseti döntésre hivatkozással az alperes. Ugyanakkor az alperes érvelése az előzőekben kifejtettekre figyelemmel érdemben nem volt helytálló a prémiumra való jogosultság hiányát illetően.

[35] A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan marasztalta az alperest a kereseti kérelem szerint, amelyben a felperes elszámolta a prémiumelőlegként már kifizetett összeget, a kamatfizetéssel kapcsolatos elsőfokú ítéleti rendelkezést a fellebbezés nem érintette.

[36] A felperes fellebbezésében kizárólag azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az általa felszámított perköltség összegét megfelelőnek találta, és annak megfizetésére a pervesztes alperest kötelezte, azonban nem vette figyelembe a felszámított összegből az ügyvédi munkadíjra eső áfatartalmat.

[37] Az elsőfokú bíróság ítéletének [23] bekezdésében rögzítette, hogy a felperes felszámítása szerint határozott a perköltség viseléséről és kötelezte annak megfizetésére a pervesztes alperest, ezért nem volt helytálló az alperes másodfokú eljárásban előadott érvelése az elsőfokú bíróság mérséklésre vonatkozó eljárását illetően. A felperes költségfelszámításában megbontva szerepel az áfatartalommal bíró perköltség összege, elkülönítve a fizetési meghagyás költségeitől, amely után áfa nem számítható fel. A felperes mindvégig jelezte az elsőfokú eljárásban, így keresetlevelében és költségjegyzékében is azt, hogy áfa körbe tartozik. A költségjegyzékben megjelölt összegek (74.343 + 61.953 + 200.000 + 75.000 + 75.000) 486.296 forintot tesznek ki. Ebből 350.000 forint ügyvédi munkadíj után számolt fel a felperes áfa tartalmat, amit az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe, ennek összege további 94.500 forintot tesz ki. Ezért a másodfokú bíróság ezen összeggel növelve 580.796 forint forintra emelte fel a pervesztes alperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét.

[38] Nem volt helytálló az alperes hivatkozása a megítélt perköltség arányosságára, az IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerinti mérséklésre az elsőfokú bíróság egyébként nem hivatkozott. Az IM rendelet e rendelkezése értelmében a felszámított összegtől való eltérés

esetén a bíróságot ugyanis indokolási kötelezettség terheli. A másodfokú bíróság sem értett egyet azzal, hogy az elsőfokú eljárásban felszámított perköltség eltúlzott lenne. Az alperes indokolatlanul szűkítette le érvelésében az utazási időtartamot a felperesi képviselő irodája és a bíróság épülete közötti időtartamra, másrészt a második tárgyalásra való felkészülés esetében sem állíthatja az alperes azt, hogy a munkaóra felszámítás indokolatlan. Ilyet nem alapo meg önmagában az a körülmény, hogy új irat nem keletkezett az előző tárgyalást követően és a kimutatott munkaóra ráfordítás aránytalannak nem minősül. Emellett az adott ügy képviseletének ellátása mindig bír egyedi jellemzőkkel. Emellett megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes nem is tette vitássá a felperes által a költségjegyzékben meghatározott munkaóra ráfordítást.

[39] A másodfokú bíróság ugyanakkor észlelte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a pervesztes alperes által fizetendő eljárási illeték összegét. A Pp. 261. §-a értelmében a fizetési meghagyásos eljárás díja a perköltség részét képezi, a perbeli esetben ezt az összeget, vagyis 74.343 forintot a felperes elsőfokú perköltségigényként érvényesített, és annak viseléséről határozott is az elsőfokú bíróság, megfizetésére az alperest kötelezte. Ezért a perré alakult eljárásban illetékként – amit a tárgyi költségfeljegyzéses munkaügyi perben előzetesen leróni nem kellett – 74.343 forint merült fel.

[40] A Pp. 383. § (6) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Erre tekintettel a másodfokú bíróság korrigálta az elsőfokú bíróság döntését az elsőfokú eljárással felemerült illeték mértéke tekintetében, és azt az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (2) bekezdése alapján határozta meg figyelembe véve a közjegyző előtt indult fizetési meghagyásos eljárásban megfizetett összeget.

[41] A fentiek alapján a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a per főtárgya tekintetében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, a perköltség tekintetében - az illetéket érintően is – részben megváltoztatta.

Záró rendelkezések

[42] A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú perköltségének viselésére, ennek mértékét az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján a felperes felszámítása szerint határozta meg.

[43] A pervesztes alperes az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti összegben köteles – a fellebbezéssel vitatott 2.478.098 forint követelés alapul vételével – a le nem rótt fellebbezési illeték viselésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján. Tájékoztatja a másodfokú bíróság az

alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetni. Közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltábla megnevezését, a Fővárosi Ítéltábla e határozatának számát, és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben az alperes az illetéket annak esedékességekor nem fizetik meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetniük. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességéről az Itv. 78. § (4) bekezdése rendelkezik.

[44] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

Budapest, 2025. február 18.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró